

# Bích Thủy Tình Thiên

## Contents

|                             |          |
|-----------------------------|----------|
| <b>Bích Thủy Tình Thiên</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .       | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .       | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .       | 5        |
| 4. Chương 4 . . . . .       | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .       | 9        |
| 6. Chương 6 . . . . .       | 11       |
| 7. Chương 7 . . . . .       | 13       |
| 8. Chương 8 . . . . .       | 14       |
| 9. Chương 9 . . . . .       | 17       |
| 10. Chương 10 . . . . .     | 18       |
| 11. Chương 11 . . . . .     | 20       |

## Bích Thủy Tình Thiên

---

### Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, ngắn, ấm áp, ngọt ngào (này là nó được giới thiệu thể chứ có ngọt hông mềm hông đảm l

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-thuy-tinh-thien>*

### 1. Chương 1

Lúc này, Trầm Bích đang quỳ gối ở từ đường, đối mặt với bài vị của tổ tông, muốn nói gì đó nhưng vừa hé môi, máu từ đôi môi khô khốc lại chảy xuống dưới cằm. Mờ mịt quan sát, nhìn tay áo lụa trắng nay đã loang lổ vết máu, Trầm Bích ngẩn người, hần không nhận được nữa mà khóc lên thất thanh. Tiếng khóc lọt vào tai rất nhỏ, từ đường lại rất lớn, quang mang yếu ớt, hiện lên vẻ không cam lòng.

Không một ai có đủ dũng khí mang đồ ăn tới cho Trầm phủ đại thiếu gia, thậm chí không có ai dám lên lên đưa cho hần một cái màn thầu hay một ngụm nước. Trầm phu nhân đứng ở cửa từ đường, nhi tử khóc, nàng cũng liên khóc theo. Toàn bộ Trầm phủ bị bao phủ bởi một tầng không khí phiền muộn. Hạ nhân cũng chỉ dám đi lại nhẹ nhàng cốt không gây ra tiếng động, sợ gây ra cái gì đó xui xẻo.

Thái hậu vài ngày trước hạ một đạo thánh chỉ, chiều Trầm Vũ vừa tròn mười sáu tuổi tiến vào Phượng triều cung. Ý chỉ này tựa như tình thiên phích lịch (sét đánh ngang trời), Trầm phu nhân ngất tại chỗ, Trầm lão gia cả người phát lạnh quỳ trên mặt đất, có chút không thể tin nổi mà mở to hai mắt. Thái giám tổng quản Phàm Minh công công thu ý chỉ về, nói:

“Trầm đại nhân, hãy bình thân.”

Trầm lão gia lấy tay che ngực, hiện chút chán nản.

...

“Phàm Minh công công đã cực khổ rồi.”, gian nan để nha hoàn đỡ dậy, Trầm lão gia run rẩy tiếp thánh chỉ, sau đó cầm lấy cái túi tiền gã sai vặt mang tới, “công công đi đường cực khổ.”

Phàm Minh công công đưa túi tiền đẩy trở lại, nói:

“Trầm đại nhân, a, không đúng, phải là quốc trượng đại nhân!”

Tiếng nói lạnh lạnh làm chấn động Trầm Bích đang quỳ gối không biết phải làm gì. “Ta đều là nghe lệnh trên mà làm, không thể nào thu được, sau này có gì cũng mong đại nhân chiếu cố nhiều.”

Sau đó đưa mắt nhìn Trầm Bích, trong mắt lộ ra đầy tiếc ý.

Dứt lời, Phàm Minh công công lắc mông đi, vị đạo phần son dày đặc làm Trầm Bích hắt xì một cái.

“Phụ thân đại nhân, tiến vào Phượng triều cung có ý tứ gì?” Trầm Bích nhỏ giọng hỏi.

“Pượng triều cung, là hành cung của hoàng hậu,...”

Nhìn Trầm Bích, Trầm lão gia ngồi yên tại trên ghế, bi thương nói: “Xem ra Trầm gia đã định phải tuyệt hậu.”

Trầm Bích có chút nghi hoặc, muốn tiến lên hỏi cho rõ, liền bị lão quản gia lôi đi. \*\*\*\*\*

Khải Vương triều nam phong thịnh hành, rất nhiều quan lại gia đình nuôi dưỡng hoặc lập nam nhân làm thê. Thế nhưng nam hậu, trong lịch sử Khải Vương triều đây là lần đầu tiên.

Hoàng đế Cổ Nam Dương mười tuổi đăng cơ, tại vị đã được mười bốn năm, trong cung phi tử nam sủng thành đàn, thế nhưng vẫn chậm chạp lập hậu. Hoàng thái hậu lo sợ ngôi vị hoàng hậu rơi vào tay những nữ tử hậu cung có tâm địa độc ác liền tự chủ trương cấp Cổ Nam Dương nam tử làm hậu.

Nhìn chung chức quan từ tam phẩm trở lên, chỉ có Trầm Bích, nhi tử của hữu tướng Trầm Tông Hàn là thích hợp. Khuôn mặt tuần tú, ôn nhu hiền lành như ngọc, càng nhìn bức họa trong tranh thái hậu càng tỏ ra yêu thích. Thực sự là đẹp, mi thanh mục lãng (lông mày thanh tú, mắt sáng), chiếc mũi tinh xảo, đôi môi ôn nhuận cùng thất lưng mảnh khảnh, giờ tay nhắc chân cũng không làm mất đi phong độ nam tử.

Nam tử như vậy, phối hợp cùng Nam Dương ... thực sự là tuyệt phối (sự phối hợp tuyệt vời). Thái hậu tự mình suy ngắm.

Trầm gia ba đời đều là con một, Trầm Bích là nhi tử độc nhất của Trầm Tông Hàn, sinh ra đã ngậm thìa vàng (ý nói sinh ra đã giàu), ôm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan (ý nói rất được thương yêu). Toàn gia trên dưới đều coi Trầm Bích là trung tâm, xuất môn cũng phải có mấy người đi theo hầu hạ.

Nghĩ tới nghĩ lui, chuyện như vậy như thế nào cũng không tới phiên hắn. Rốt cục biết Phượng triều cung là nơi nào, Trầm Bích liền bệnh nặng một hồi, nhiều lần không để ý tới sự cản trở của phụ thân mà muốn tìm cái chết.

Đại nội thị vệ do thái hậu phái tới cũng không phải vô dụng, vài lần cứu được hắn thoát khỏi hiểm cảnh. Quang đồ vô số đồ đạc trong thư phòng, đốt nơi ở của chính mình – Bích Thủy các... Trầm lão gia buộc lòng phải ném Trầm Bích đang nhào vào từ đường gặp tổ tông.

Hai ngày, Trầm Bích quỳ ở từ đường, nghĩ thế nào cũng không hiểu, vì sao hắn lại bị tuyền? Trong tâm hắn, nam nhân là nên cưới vợ, sinh con, thê thiếp thành đàn. Huống chi Trầm Bích còn có mong muốn thi công danh, làm một trạng nguyên, mỹ tửu giai nhân, khoái lạc suốt đời.

Một tia cười khổ, chẳng bao lâu sau, hắn nhìn vào gương, chờ ra, nam thân nữ tượng (là nam nhân nhưng có vẻ ngoài giống nữ nhân), hình dáng này, chung quy lại mang đến cho hắn tai họa.

“Đông” một tiếng, Trầm Bích ngã xuống. Trầm phu nhân nghe tiếng phá cửa mà vào, ôm lấy thân hình khô gầy của nhi tử, nước mắt không kiềm được mà rơi.

Sa trưởng vờn quanh, huân hương kéo tới, thái y tiếp tục bắt mạch, vuốt vuốt chòm râu, nhìn sắc mặt tái nhợt của Trầm Bích, nói:

“Công tử không có gì đáng lo.”

Sau đó lão mở kê một đơn thuốc bổ, phân phó nha hoàn đi mua thuốc.

Trầm Bích lo lắng tỉnh lại, quay đầu nhìn sắc mặt tiều tụy của phụ thân và mẫu thân, cười khổ:

” Phụ thân đại nhân, ta gả.”

Trầm Bích khép hờ đôi mắt. Để đưa ra cái quyết định này, không biết hắn đã phải bỏ ra bao nhiêu dũng khí. Hắn không có khả năng chỉ vì mình hắn mà làm toàn gia phải chôn cùng. Hắn biết, dù hắn không muốn slaays chồng hắn cũng phải gả, gả vào Phượng triều cung. Hắn cũng biết, còn một nguyên nhân khác, để hắn vào cung chỉ vì mục đích làm hậu khả năng chỉ có một nửa, một phần là do binh phù chỉ huy mười vạn cấm quân tại kinh thành hiện đang nằm trong tay phụ thân hắn. Một quan văn tay cầm binh phù, ở Khải Vương triều đó là một trường hợp đặc biệt, hữu tướng quân Trầm Tông Hàn một tay nắm giữ binh phù, một tay nắm giữ quyền hành lớn.

“Bích nhi...” Trầm phu nhân tiến lên, ôm Trầm Bích nhân thần trống rỗng.

“Không có việc gì đâu, mẫu hậu.” Trầm Bích thoải mái nói.

“Thực sự là sai lầm!” Trầm lão gia nói xong, đi ra ngoài, “Ta vào cung gặp mặt thánh thượng, yêu cầu người thu hồi mệnh lệnh.”

“Đừng đi....” Trầm Bích nói.

...

“Ta thẹn với liệt tổ liệt tông a!!!” Trầm lão gia che mặt khóc.

Đầu mùa xuân, vạn vật như hồi sinh, Trầm Bích cố nén thống khổ uống được mà hoàng đế đưa tới. Mấy cung nhân quỳ gối một bên, nhìn Trầm Bích uống xong, sắc mặt ngưng trọng mới dần dần lộ ra đáng cười.

Cầm trở nên thon nhỏ, khoác trên mình một tấm áo choàng bạch sắc, thân thể đơn bạc trong gió như lung lay sắp đổ.

“Sau này, ta sẽ không thể có con nối dõi!”

Trầm Bích tự thì thào, nói với chính mình, cũng nói cho đám người đang quỳ trên mặt đất. Đáng thương thay hắn là con trai độc nhất của Trầm gia, rốt cuộc lại tuyệt hậu. Trong bụng một trận quặn đau, mồ hôi từng giọt rơi xuống.

...

“Các người có thể đi báo cáo kết quả rồi.”

Trầm Bích ôm bụng, theo cây cột trong chòi nghỉ mát trượt dần xuống.

Sau này thậm chí không thể có khả năng sinh đẻ, như vậy khác gì thái giám đâu.....

## 2. Chương 2

Hoàng đế đại hôn, khắp nơi vui mừng. Thế nhưng, Trầm phủ không một tiếng cười.

Trầm Bích ngồi trên ghế trang điểm, nhìn đám cung nhân đi qua đi lại, trang sức dè trên đầu hảo nặng.

“Tất cả đều ra đi, ta cũng không phải nữ nhân.” Trầm Bích nói.

Vì vậy đám cung nhân nhìn nhìn nhau, nghe lời tháo đồ trang sức ra. Mái tóc nhu thuận rơi xuống ngang vai, đen tuyền tựa như chân châu sáng rực rỡ.

“Nếu như phiền phức, vậy thôi đi.”

Trầm Bích nhìn đám cung nhân nửa ngày cũng không nhúc nhích.

“Tiểu nhân sợ...” Cung nhân nọ quỳ trên mặt đất.

“Tùy tiện được rồi, ta không thích đồng đồ trang sức nặng nề đó.”

Vì vậy, Trầm Bích dùng sợi dây màu hồng buộc gọn lại mái tóc. Mặc vào hỉ phục đỏ thẫm, Trầm Bích không có khăn voan, đi đại hôn, cũng chẳng có ai tận lực ngăn cản. Ra Trầm phủ, một cỗ kiệu nhỏ nghênh đón Trầm Bích vào cung.

Phượng triều cung coi như thoải mái, Trầm Bích cũng không có cảm thấy gì bất tiện. Hoàng đế tựa hồ cũng không có quá quan tâm tới hoàng hậu là mấy, chỉ có mỗi cung nhân thiếp thân cứ ở bên tai hần mà oán giận chủ tử này tồi tệ, chủ tử kia đùa giỡn... Lâu dần, Trầm Bích cũng không có để ý.

Cái việc nên tranh thủ tình cảm của ai, đắc tội với ai, đối với hần mà nói không có quan hệ. Hoàng đế sủng ai, đi cung nào, hần không có vấn đề gì. Mặc vào áo lót tơ lụa, Trầm Bích ngồi ở trên hòn núi giả trong Phượng triều cung, u oán nhìn trăng. Cứ như vậy, Trầm Bích ở tại Phượng triều cung. Ngoại trừ cây trâm phụ thân đã đưa cho hần, hần không có bất cứ thứ gì. Cây trâm này là phụ thân vui vẻ đưa hần khi tiên sinh tử thực khen ngợi hần. Đương nhiên hần đầy bụng mong muốn có thể đậu trạng nguyên.

Học tập lễ tiết, tri thức, mấy tháng này Trầm Bích đã quen với cuộc sống trong cung. Nhìn lại sự thay đổi, Trầm Bích có chút sợ hãi, sợ hần khi mà bắt đầu có cảm giác hưởng thụ, hần sẽ vĩnh viễn không muốn rời đi hoàng cung.

Trước đại hôn một ngày, Trầm Bích tắm rửa thay y phục, cung nhân giúp hần tu sửa lại móng tay và tóc. Mấy thái giám hầu hạ Trầm Bích tẩy rửa hậu đình, sau hần khinh ngạc khi trông thấy một cái ngọc thể khá lớn được nhét vào hậu đình của hần.

Khi cái ngọc thể to bằng hai ngón tay vói vào trong hậu đình, Trầm Bích bắt đầu khóc lớn. Phàm Minh công công ở một bên đau lòng dậm chân nói:

“Công tử, ngài cũng đừng... Ai, lúc hoàng thượng lâm hạnh ngài, nếu không xong người chịu tội chính là ngài a, tiểu tử tông của ta.”

Phàm Minh công công nói xong, chỉ vào mấy tiểu thái giám:

“Đừng làm hần đau, điểm nhẹ...”

“Công công, cứ lộng đi, ta có thể chịu được, cầu người...”

Trầm Bích lấy tay chống đỡ hạ thân, sau đó một trận đau đớn đánh úp tới, bi tráng mà ngắt đi.

“Lo lắng cái gì? Đợi không còn ra máu nữa thì tiếp tục.”

Phàm Minh công công nhìn thân mình mảnh mai của Trầm Bích, cũng không có dự định làm hần thanh tỉnh. Cuối cùng, lúc có thể nhét được cái ngọc thể lớn nhất vào hậu đình, Phàm Minh công công phát tay, sai người ôm Trầm Bích đưa lên giường.

Phía sau sưng đau khiến Trầm Bích có cảm giác sỉ nhục, một loại tâm tình trước nay chưa từng có. Hần đưa tay sờ sờ phía sau, cái ngọc thể cực đại vẫn còn nằm trong hậu đình, tay thử động, nửa ngày cũng không lấy được ra.

Ai oán ghé vào trên giường, thức ăn lỏng trước đó hần ăn đã tiêu hóa hết.

“Ta muốn đi ngoài” Trầm Bích kêu.

“Mau hầu hạ Hậu Công tử” Phàm Minh công công xuất hiện trước tiên trước giường của hần.

Cảm giác phái sau có cái gì đó được chậm rãi rút ra, Trầm Bích tựa như được giải thoát, rốt cuộc, cái tiểu đồng tây kia cũng đã được bỏ ra, Trầm Bích tê liệt ngồi trên giường. Tẩy trừ một lần nữa, Trầm Bích nghĩ hậu đình tựa hồ không có khép lại, nhìn vật lỏng lỏng, hần có cảm giác buồn nôn.

Lần qua lần lại một đêm, rốt cuộc chịu không nổi, hần ngã vào trên giường liền hôn mê.

Ban đầu đại hôn, Trầm Bích mặc hoa phục rất nặng, mang theo đồ trang sức rườm rà, một số gần như hư thoát, may thay hôn lễ vẫn hoàn thành thuận lợi. Mười sáu tuổi, Trầm Bích đã từng mong rằng tương lai sẽ thú thê, đồng sinh đồng tử, con cháu đầy đàn.

Nhân thần nhoáng nhìn lên, hần ngồi bên cạnh long ỷ của hoàng đế, tiếp nhận đủ loại bái lạy của quan lại. Xiết chặt ngón tay trắng nõn, hần biết, hần không nên ảo vọng.

Rất xa, bên ngoài rèm che của chiếc mũ phượng, phụ thân mang nét mặt ngưng trọng, hần biết, phụ thân hần bị phần cùng không cam lòng. Thế nhưng, phía làm sao đây, mẫu thân nếu như có thể cấp cho Trầm gia một đệ đệ muội muội nữa thì tốt.

Nếu như để phụ thân nạp thiếp, phụ thân tuyệt đối không chấp nhận. Phụ thân tính tình cố chấp, kiên trì, suốt đời chỉ yêu một người.

Cả người run rẩy, con mắt hần hàm chứa lệ, mở to hai mắt, dòng lệ cuối cùng cũng không có chảy xuống.

Một đôi tay nhẹ nhàng cầm lấy tay hần, xuyên thấu qua lớp rèm che, hần nhìn thấy nam nhân bên người có chút nhìn không rõ, nam nhân duy nhất cầu hần, nam nhân trên tất cả mọi người – Cố Nam Dương.

“Coi như diễn trò đi” Hần nói, lời nói không có một chút tình cảm nào.

Nguyên lại, cuộc hôn nhân này là do thái hậu đứng đằng sau giật dây, thế nhưng những ngón tay ấm áp, nhợt nhạt này lại l như trêu chọc tâm của Trầm Bích, câu nói kia làm hần thấy thoải mái, tiếp thu vào.

“Ân” Trầm Bích nhẹ nhàng nói.

### 3. Chương 3

Trầm Bích ngồi trên chiếc giường màu đỏ thẫm trong Phượng Triều cung, hôn phục tầng tầng lớp lớp trên người khiến hần cảm thấu hít thở không thông. Nhưng dù sao trải qua những ngày được dạy dỗ tới nay, vị thiếu gia luôn tùy hứng đã không còn nữa. Hần ngồi an tĩnh, hồng voan che giấu đi tâm tình của hần.

Thùy mi nhẹ khóc, hần cúi đầu, cảm thấy không cam lòng. Hần biết, lúc này, hoàng đế sẽ không tới.

Cung nhân cứ cách một khoảng thời gian lại tới mang cho hần chút nước.

Không sợ hần đi ngoài sao? Trầm Bích tiếp nhận nước chỉ đủ để hần nhuận thần. Là hần đã lo nghĩ quá nhiều rồi.

Không biết đã tới giờ nào, mặt trời dần hạ xuống, mỗi lần cung nhân tới, ánh sáng ngoài cửa lại dần hạ.

“Bây giờ là giờ nào?” Trầm Bích hỏi.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, đã là giờ Dậu rồi.” Cung nhân cung kính trả lời.

Hoàng hậu? Nương nương? Trầm Bích có chút buồn cười. Tay nắm vào mép giường rồi ngồi xuống, lạng lẽ ngẩng đầu lên, cách đó không xa là một bàn đầy thức ăn. Hảo đói nha ~ ~

~“Nương nương, khăn voan trăm triệu lần không được gỡ ra a.” Một cung nhân tiến lên kéo tay của Trầm Bích.

“Đừng gọi ta nương nương...”, Trầm Bích cắn cắn môi, “Gọi công tử hay cái gì đó đều được.” Hần cũng chẳng phải nữ nhân, tại sai lại dùng ái sủng hào của nữ nhân mà đi gọi hần.

“Nô tỳ đã biết.” Cung nhân cẩn thận chỉnh lý lại trang phục cho Trầm Bích xong liền lui ra ngoài.

Giờ Dậu vừa qua khỏi, ngọn đèn chập chờn vụt sáng. Đồ trng sức bén nhọn đã được gỡ xuống, Trầm Bích ngồi an tĩnh. Hoàng đế Cố Nam Dương đi vào, một thân toàn mùi rượu đi tới trước mặt Trầm Bích.

“Mệt mỏi sao?” Nam nhân quay hướng Trầm Bích hỏi.

“Hoàn hảo” Trầm Bích trả lời, có chút run run.

“Ngươi sợ ta?” Cố Nam Dương khẽ nhếch môi, nhẹ tay câu dẫn cầm người nọ phía dưới khăn voan.

Cảm giác thật là áp bách, Trầm Bích cố gắng tránh né. Lúc Cố Nam Dương muốn xốc lên khăn voan, hần nói: “Đừng, chúng ta làm trong bóng tối là được rồi.”

(Thực ra đoạn này trong QT mình cũng chẳng rõ ai là người đã nói câu này. Nhưng mình đoán là Trần Bích đã nói. Tại sao? Mời các bạn đọc tiếp)

Hoàng đế trẻ tuổi vung tay lên, chớp mắt một cái, căn phòng đã hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Trần Bích cố gắng rót rượu giao bôi trong bóng tối đưa cho Cố Nam Dương, vị đạo cay nồng, Trần Bích ho khan một hồi lâu. Cởi ra y phục, Trần Bích làm bộ trấn định, thế nhưng mi tâm siết lại tiết lộ hấn đang chột dạ.

Chống chọi lại đôi môi mỏng, sau đó là đầu lưỡi tinh xảo.

...

Hắn là hoàng hậu. Trần Bích nhớ kĩ phụ thân từng nói qua, sau này tương lai thi đấu công danh, cũng phải làm một người dưới một người trên vạn người. Nghĩ đến mà buồn cười, không ngờ cái tư thái ấy lại là cái dạng này đây.

Không nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng trên mặt Trần Bích, Trần Bích vẫn còn bình tĩnh.

Cố Nam Dương quan sát Trần Bích từ trên xuống dưới, chậm rãi tới xương quai xanh, sau đó tới hai khải châu hồng. Cho tới bây giờ đều là phi tần hoặc nam sủng hầu hạ hắn, hầu hạ người khác như vậy đối hắn chính là lần đầu tiên. Cố Nam Dương lắc đầu. Hoàng hậu của hắn vẫn còn ít tuổi, đây là lần lần đầu tiên, có lẽ phu quân đây nên từ từ chỉ dẫn a.

Dưới ánh trăng, da thịt Trần Bích tựa như ngọc mà phát sáng. Cố Nam Dương cảm thấy hạ phúc một trận sương tuyết, liền đem Trần Bích kéo lên giường.

Trần Bích nhớ kĩ, đó là hỉ sàng màu đỏ thẫm, đồ án hình long phượng khá là đẹp mắt. Cố Nam Dương đi đến phía trước, an vị trước móng vuốt của rồng (????), nương theo ngọn đèn cúi xuống, thấy cái thêu đệm kim long. Tơ vàng kim tuyến, tốn không ít công phu. Bàn tay to xao lên lưng của Trần Bích, Trần Bích cảm thấy trên bàn tay ấy có những vết chai nhỏ lưu lại do thời gian dài luyện võ. Tóc hai người như quấn vào nhau, một thân run rẩy. Trần Bích cố gắng giúp Cố Nam Dương thoát đi y phục như lời Phạm Minh công công đã nhắc hắn, thế nhưng bàn tay bé nhỏ vô thức đụng chạm vào ngực người nào đó, người nọ liền điên cuồng hôn trụ.

“Bảo bối nhi, người gấp như vậy a ~ ~” Cố Nam Dương buông Trần Bích ra, tự mình thoát y phục.

“...” Trần Bích không nói gì.

Lần thứ hai xâm chiếm đôi môi Trần Bích, hắn ngồi phịch trong lòng Cố Nam Dương.

Nam nam phong tình, đối vấn đề này Cố Nam Dương là một tay già đời, mặc dù hạ thân đã sưng tới không chịu nổi thế nhưng người trong lòng lại chỉ là một tiểu dương non nớt. Tay khẽ xoa nắn hạ thân Trần Bích, hưởng thụ cảm giác hơi nhếch lên.

Vài cái liền tiết ra trên tay Cố Nam Dương. Trần Bích xấu hổ vạn phần bắt chước đà điệu oa trong lòng Cố Nam Dương.

“Bọn họ cho người uống được?” Cố Nam Dương hỏi.

“...Ân” Thanh âm lí nhí. Lợi dụng lượng dịch Trần Bích vừa tiết ra, ngón tay Cố Nam Dương vói vào trong hậu đình của Trần Bích. Nghe Phạm Minh công công nói hắn đã dùng góc thế, tại sao vẫn chặt như vậy?

“...Ân...Đừng...” Trần Bích nước mắt khóc.

Da thịt trơn nhẵn, đôi chân thon dài, con mắt nhỏ hẹp, Cố Nam Dương tìm kiếm trong bóng tối. Hắn biết, Trần Bích là một mỹ nhân, thế nhưng y không dám nhìn, y sợ nhìn rồi sẽ không thể kìm được. Mẫu hậu nói đúng, phong lưu nơi chốn, giờ nên dừng lại thôi. Có lẽ, thiên hạ dưới thân y chính là người duy nhất của y.

“A...” Trần Bích kêu lên sợ hãi.

Cố Nam Dương đã sơn vận sức chờ phát động, khi vói được vào ba ngón tay, hắn giơ lên hai chân của Trần Bích, bắt đầu tiến nhập.

Cảm thụ người dưới thân có vẻ đã thích ứng, Cố Nam Dương bắt đầu chuyển động thân thể, mãnh liệt tiến công. Trần Bích dùng tư thế quỳ gối, người phía sau tiến nhập rất nhanh, rong ruổi trên người hắn, nước bọt trong miệng vô thức chảy ra, nước mắt rơi xuống sàn đang. Cơ hồ cảm thấy thân thể không còn như trước, tiếng rên rỉ không ngừng phát ra. (chém mãnh liệt)

Không biết người phía sau đã tiết ra mấy lần trong người mình, thế nhưng lúc này, Trần Bích vẫn cảm thấy được hạ thể của đối phương trong cơ thể mình vẫn còn kiên định.

“Đủ...Được rồi...Đi ra ngoài...” Trần Bích ôm cổ của Cố Nam Dương, thân thể dán chặt lấy y, hai chân vô thức vòng quanh thắt lưng người nọ.

“Đây là muốn ra đi ra ngoài sao?”

“...” Cúi đầu không nói được gì, chỉ có thể tiếp tục rên rỉ.

...

“Hoàng thượng, chủ tử ở Cảnh Dương cung đang vừa khóc vừa nháo, đã quăng vỡ ba khối ngọc Nam Dương do ngài ban tặng.” Phàm Minh công công thức thời đứng bên ngoài giường bẩm báo.

“Ân, đã biết!” Với tay lấy cái khăn voan, Cố Nam Dương phủ lại trên đầu Trần Bích, sau đó mới thấp lên đèn, “Hầu hạ cẩn thận, đừng để hắn sinh bệnh.” Đẩy ra sa trướng, Cố Nam Dương mang thân thể trắng kiện đi ra ngoài.

Lúc này đã có người thay y dùng cái khăn ẩm áp lau đi dịch thể còn dính trên người, sau đó mới mặc vào quần áo.

Cố Nam Dương quay đầu lại nhìn Trần Bích, cánh tay trắng nõn, thân thể gầy yếu, khắp người đều là dấu hồng ngân. Nhìn tấm khăn phủ trên mặt, vài lần y muốn xóc nó lên. Thế nhưng y nhớ kỹ y đã đáp ứng Trần Bích không để hắn nhìn thấy mặt y. Cần gì phải như vậy? Cố Nam Dương cười khổ. Ngực không hiểu sao có chút ỉn ỉn đau. Nhẹ nhàng giúp Trần Bích đắp lại chăn, nhìn những ngón tay xanh xao của hắn. Chỉ một câu thôi.

“Ta chưa từng đáp ứng bất kì ai, người chính là người đầu tiên.” Cố Nam Dương khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ người có cái vẻ mặt ôn nhu kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Bãi giá Cảnh Dương cung” Cố Nam Dương nói.

## 4. Chương 4

Trần Bích không nghĩ rằng hắn lại có thể dễ dàng ra cung như thế.

Trong lúc \*\*\* cao trào, hắn nhớ rõ hắn đã khóc cầu xin y thả hắn đi.

Kết quả, —————

Hoàng đế phê chuẩn, chỉ cần hắn ở trong cung cùng y một tháng, y liền để hắn ly khai.

Điều này khiến Trần Bích có cảm giác vừa vui mừng vừa bất an.

“Đừng thương tổn phụ thân, mẫu thân ta...”

“Sẽ không.” Trần Bích nghe được sự kiên định trong lời nói của Cố Nam Dương.

“...”

Thời gian Trần Bích đi gặp thái hậu, thái hậu vẫn như cũ ôn nhu, ngón tay vuốt ve bức tranh họa hắn. Ngón tay ẩm áp nhẹ nhàng lướt trên gương mặt hắn, trong lòng hiểu rõ tâm tư của hắn.

“Không biết hậu duệ của kì lân tộc, có thể hay không lưu lại cho hoàng nhi của ta hậu duệ?” Thái hậu nói, má lúm đồng tiền trên má trở nên sinh động hơn.

Trần Bích đột nhiên phát hiện ra, nguyên lai thái hậu dù đã lớn tuổi nhưng vẫn mỹ lệ như thế.

“Trách ta bắt người nhập cung sao...?” Thái hậu nói.

“A, sao có thể...” Trầm Bích ngồi bên chân thái hậu nói, “Ta sau này cũng không thể cùng nữ nhân nữa, rồi lại như nữ nhân mà sinh hạ hài tử. Thái hậu, người nói ta làm sao có thể...”

“Bình nhi, người là đang trách ta.”

“Đúng, trách người là di của ta, trách người vì sao lại là hậu duệ của lân tộc, trách người cho ta thời gian tự do hai năm... Nếu như hai năm trước ta vào Phượng Triều cung, có khi người đã có tôn nhi...”

...

“Đừng nói cho mẫu thân...”

“Bích nhi...”

Kì thực Trầm Bích cái gì cũng biết, thế nhưng biết thì có thể làm được gì. Những quyển sách nói về kì lân tộc mà ngự thư phòng có hẳn đều đã đọc qua, chính là hẳn không tin, không tin nam nhân cũng có thể sinh hài tử. Những được kia, không phải là làm hẳn không thể có con mà là làm hẳn không thể cùng nữ nhân, thân nam nhi mang thai sinh con nối dòng.

Những lời này nói ra, làm hẳn đau đớn, chỉ có thể thở dài.

Mẫu hậu cùng thái hậu là tỷ muội cùng mẫu, đều là kì lân tộc. Số phận thật trêu người, mẫu thân sinh ra liền bị đưa tới nhà quan ở nơi rất xa. Vì vậy đối với kì lân tộc, mẫu thân hoàn toàn không biết gì cả. Thái hậu thì không như vậy, chịu cảnh thân nhân ly khai, bị đưa đi làm “cống phẩm”, tồn tại trong sự hận thù.

Đã từng có lần, thái hậu nói cho Trầm Bích biết, lúc hẳn còn ngủ trong tã lót, nhỏ nhỏ, nằng biết, đó chính là hài tử của thân muội muội, cũng chính là hậu duệ của kì lân tộc.

...

Từ đó về sau, trong một tháng, Trầm Bích đều ở một mình trong phòng, chủ tử của Cảnh Dương cung tựa hồ là thế tử mà Cố Nam Dương hết lòng chăm sóc, hết lòng bảo vệ.

Như vậy thì có gì không tốt, như vậy thật thanh nhàn. Nhưng hàng đêm cũng chỉ có một mình.

Trầm Bích bất giác vuốt ve bụng mình, một đêm triền miên kia, không biết có lưu lại hài tử hay không...

Thu thập xong đồ đạc, Trầm Bích chỉ dẫn theo một thiếu niên – A Tân, một hài tử từ nhỏ đã chăm sóc cho hẳn. Ánh trăng sáng tỏ, đó là ánh trăng đêm mười lăm. Trầm Bích ngẩng đầu nhìn, bỗng cảm thấy thương tâm.

“Đi gặp thái hậu” Trầm Bích nói.

“Bích nhi, nghĩ thế nào mà lại đến thăm ta thế này?” “Thái hậu nói.

“Thái hậu, ngày hôm nay ánh trăng tròn, ta muốn cùng người ngắm trăng.” Trầm Bích gối đầu lên đùi thái hậu, cuộn mình tựa như một con mèo.

“Người biết không? Thời gian người còn nhỏ, ta len lén nhìn người, nhẹ chân tới nhìn, người lúc ngủ chảy nước bọt đầy gối đầu... Vú nuôi của người không làm việc vô năng, người đá chăn cũng không biết giúp người đắp lại...”

“Vô luận thế nào, người đừng vì ta mà thương tâm...” Trầm Bích nhẹ nhàng nói.

“Sẽ không.” Thái hậu nhẹ nhàng vuốt ve đầu hẳn, nói, “Hoàng nhi, mấy ngày nay không tới tắm cung người sao?”

“Không có...” Không đi cũng không cao, nhìn không thấy, nhận thức không ra. Mặc dù đã từng đối mặt cũng sẽ không đoán ra đối phương là ai. Lộ thủy đích nhân duyên, nhất dạ đích tình duyên (Nhân duyên sương sớm, tình duyên một đêm)

Trong bóng tối, hẳn trở về Phượng Triều cung. Hẳn thấy xuyên thấu qua bóng đêm có một người đang ở trong phòng, dáng người thẳng tắp, khí thế làm người khác thấy phải phục tùng.

“Trầm Bích, ta sẽ lưu luyến người” Cố Nam Dương nói

“Một tháng kì hạn đã đến.” Cười cười đi tới bên người Cố Nam Dương.

“Không thể lưu lại được sao?” Cố Nam Dương ôm hân, một một tắc một tắc hôn đi xuống

“Vì sao?” Trong bóng tối, Trầm Bích cố lôi kéo áo Cố Nam Dương, “Ta là cái cản tránh gió của người. Chủ tử Cảnh Dương cung làm sao vậy?”

“Thực ra ta nhớ vị đạo của người.”

“Ta không thể cho người tình yêu. Tình yêu của ta là muốn trung thành, tình yêu của ta rất độc chiếm, tình yêu của ta tuyệt đối...” Thành linh đẩy Cố Nam Dương ra, Trầm Bích nói, “Diễn trò, đó là những gì người đã nói.”

...

Ngày thứ hai, Cố Nam Dương tỉnh dậy, phát hiện người bên giường đã biến mất không bóng dáng, chỉ để lại khí tức nhàn nhạt cùng vài sợi tóc dài.

“Ta không nên buộc hân.” Thái hậu nói.

“Hân nói hân thích cảnh vật ở phía Nam, thích mưa của phía Nam, thích cầm ô đi lại trên phố...” Cố Nam Dương nhẹ nhàng chải tóc cho thái hậu, “Mẫu hậu, người nói xem nếu ta đi về phía Nam, có thể hay không ngay lập tức có thể nhận ra hân?”

“Hoàng nhi, thứ hân muốn, người không thể cho hân nổi...” Nếu như không phải cố chấp như thế, Trầm Bích không lâu sau cố gắng có thể thành thân, cưới được một người vợ xinh đẹp mỹ miều, khoái lạc suốt đời.

Hoàng nhi hân không biết, tử tôn của kì lân tộc đều suốt đời trung thủy với một nửa của chính mình.

Người như vậy, đã gặp vĩnh viễn theo đuổi, không bao giờ thay đổi.

Hoàng nhi, người rốt cuộc không có dũng khí thừa nhận tâm tình của chính mình... Như vậy đối với kì vọng của Trầm Bích cũng sẽ không vì cả đời không thể cùng nữ nhân mà trách cứ.

## 5. Chương 5

Trầm Bích trụ tại biệt viện của Trầm gia bên bờ sông Tần Hoài. Ánh nắng chói lòa, Trầm Bích ngồi trên ghế, ngón tay nhẹ gảy, tiếng đàn du dương khẽ cất lên. Nhắm mắt lại, gảy cầm huyền.

Một khúc kết thúc, Trầm Bích nhẹ nhàng xoa bụng dưới. Một hài tử, hân là một nam hài.

Ngoài biệt viện của Trầm gia có một mã xa đang đi tới.

Một cảm y nam tử anh tuấn từ trong mã xa đi ra, ngồi tại sạp trà bên cạnh uống bát trà lạnh, nghiêng tai lắng nghe.

Nam nhân nghĩ, không biết nữ tử nhà ai có thể đàn ra được khúc nhạc êm tai như vậy. Vui vẻ thoải mái chớp mắt, Cố Nam Dương trên đường vi hành, chỉ dừng chân chốc lát, nghe âm nhạc cũng cảm thấy một cổ hạnh phúc.

“Gia, phía trước không xa có một trạm dịch, thuộc hạ đã cùng quan viên của trạm dịch nói chuyện hảo.”

“Ân...” Cố Nam Dương nói.

“Vị này, mới đến đây, Trầm phủ thiếu gia đàn cầm rất khéo, ta ở chỗ này buôn bán cũng được thơm lây.” Lão bản của sạp trà cầm lên ấm nước, rót thêm vào bát Cố Nam Dương.

“Trầm phủ sao?” Cố Nam Dương cúi đầu nói

“Đúng vậy, bất quá đáng tiếc, người tốt như vậy... Ai...” Tiểu lão bản hỏi, “Khách quan, đây là vân thôn lão bà nhà ta làm ra, cũng có tiếng tăm, ngài từ xa tới, ném thử xem...”

“Hảo” Cố Nam Dương nói

“Hả.” Lão bản hướng về phía phòng trong hô, “Lão thái và, một chén vãn thôn.”

...

Một khúc cuối cùng kết thúc, Trầm Bích đứng dậy trở về phòng, tiểu nha hoàn đưa cho hắn một bát được Đông y đen ngòm.

“Thiếu gia, người không uống cũng phải uống.” Mắt liếc nhìn mấy bồn cảnh còn tươi tốt, “Ta đều phải ném đi biết bao bồn cây đi rồi, ngài thật là..., hiện tại chậu hoa tươi tốt thật khó trồng được...”

“Ha hả, tiểu nha đầu ngươi ngao được (đun thuốc) cho ta, cũng không chịu bỏ vào một ít đường.” Trầm Bích bắt đầu lăm bằm.

“Phượng nhi, thiếu gia không phải là muốn ăn đường.” Một thiếu niên mặc y phục của quả gia đẩy cửa đi vào, “Thiếu gia, người nhìn xem đây là gì.”

“Cây dương mai? A Tân, cho ta” Trầm Bích giơ tay đoạt lấy.

“Uống được trước!” Thiếu niên cười nói

“Đau khổ a...” Chịu đựng nổi khổ, cái miệng nhỏ vừa uống được vừa ai oán.

Thấy Trầm Bích cau mày, tiểu nha đầu Phượng nhi nhét vào miệng hắn một viên đường. Trầm Bích nhìn nòng, mặt có chút đỏ.

Trầm Bích biết, cả hai người đều là từ bé cùng hắn lớn lên, tình cảm như huynh muội. Tuy rằng cả hai đều là hạ nhân của Trầm phủ, bọn họ cũng biết, Trầm Bích chưa bao giờ coi hai người họ là hạ nhân.

“Ngày hôm nay có Hoa đăng, thiếu gia, người không phải cũng đã chờ đợi một tháng hay sao? Lão thái y nói, ngài đã có thể xuất môn.” A Tân nhìn Trầm Bích đang có tinh thần, nói tiếp, “Nhưng chúng ta chỉ có thể ngồi thuyền”

“...Cũng tốt” Trầm Bích nghĩ. Hắn bị nhốt trong biệt viện đã hơn một tháng. Một tháng trước, hắn một hôm tới nơi đây, hài tử trong bụng gần như đã không thể giữ. Lão thái y Đường Quy Điền hỏi hắn có muốn giữ lại hài tử không, hắn nhớ kỹ hắn đã kiên quyết nói ‘Muốn’.

Hài tử, hài tử của hắn, hài tử có thể ở bên cạnh hắn.

Mỉm cười, cúi đầu nhìn bụng.

...

Dương mai ăn thực ngon. Trầm Bích ngồi ở trên giường, nhìn đám mây xa xa.

Âm thanh vui vẻ chấm dứt, Cố Nam Dương có ý muốn xông vào. Thế nhưng thủ hạ hắn nói nơi này ẩn nấp cao thủ, ai tùy tiện xông vào, cơ quan ám khí sẽ vận hành, y chết là điều không bất ngờ.

Cố Nam Dương gân xanh nổi lên, tìm được lão bà thật gian khổ.

Ủ rũ đi về trạm dịch.

Bởi vì là đi vi hành nên y chỉ nói với quan viên trạm dịch mình là đệ tử của quan lớn ở đô thành.

Vị quan viên nhìn dáng vẻ, tư thế Cố Nam Dương hiên ngang, oai hùng, mi thanh mục tú, thấy thế nào cũng không giống người giả mạo. Vì thế trong lòng hắn đã sớm đem vị này đánh đồng với mấy vị quan tam phẩm trở lên hay đi vi hành.

Hảo tửu hảo hầu hạ, Cố Nam Dương cũng không có gì để phàn nàn. Nhất phái hòa khí.

“Nam công tử, khéo sao, hôm nay đúng ngày tế Nguyên Tiêu hoa đăng, bên bờ sông Hàn Thủy khẳng định là rất náo nhiệt.” Quan viên nọ tinh tế nói.

Cố Nam Dương nghĩ, dù sao cũng đã tới đây rồi, đi xem thử cũng tốt.

Trầm Bích không thích hợp cưỡi ngựa, mỗi lần xuất môn đều là ngồi kiệu. Sắc trời tối dần, trong ngực Trầm Bích có một loại cảm giác, một loại cảm giác không thể nói rõ, tựa hồ trong không khí, có loại vị đạo rất quen thuộc.

Trầm Bích không hiểu sao trong lòng cảm thấy đau đớn.

Đi cùng hân ngoại trừ A Tân và Phượng nhi ra còn có mấy người thị vệ. Đứng ở đầu thuyền, Trầm Bích nhìn sông, đột nhiên nở nụ cười. Tết Nguyên Tiêu không có mưa, ô mang theo cũng chưa có dịp dùng tới.

Tựa đầu bên cửa sổ, duỗi tay ra tạo sóng trên dòng Tần Hoài.

“Bao giờ thì thả đèn?” Mái tóc của Trầm Bích rủ trên vai rơi xuống dòng nước.

“Sắc trời đang dần hạ, giờ Dậu sẽ thả.” A Tân kiếm không rời tay.

“Ân.” Sa trường bốn phía vờn quanh, Trầm Bích xoa cằm, khúc nhạc tịch tịch vang lên “Tiên sinh vẫn nói ta không hiểu được hàm ý của nhạc, cái từ khúc này ta đã đàn khương dưới trăng lần, tại sao vẫn không thể nhìn ra được sự ảo diệu trong đó?”

“...”

“Người nói ta chỉ là thích khí tức của hân, chỉ là tham luyến được nằm trong ngực hân, ta có thể nào trở lại như trước được hay không?” Trầm Bích nhàn nhạt nói, “Hài tử, bắt hân tới chiếu cổ ta đi.”

“Thiếu gia, Nam Dương hoàng đế không có dũng khí thả đèn, người lại chỉ ở chỗ này niệm niệm thì có ích gì...”. Phượng nhi bưng lên rượu và thức ăn.

“Chúng ta chung quy cũng chưa có gặp mặt một lần.” Ngược mắt lên, nhìn ngọn đèn xa xa, “Người nói chúng ta nếu gặp nhau lần thứ hai, liệu có thể nhận ra nhau ngay từ ánh mắt đầu tiên không?”

“Có thể, thiếu gia.” Phượng nhi đỡ Trầm Bích ngồi vào bàn.

“Cùng nhau ăn đi, chỉ có ta và hài tử ăn thì không thú vị.” Trầm Bích xấu xa cười.

“...Thiếu gia, người đừng nói đùa a.”

...

“Vẫn còn chỗ!”

## 6. Chương 6

“Thuyền có thể đỗ bên bờ sao? Chúng ta lên bờ đi” Trầm Bích nhìn hoa đăng.

“Không được...” A Tân nhẹ nhàng trả lời. Nhìn bầu trời tĩnh bầu trời tĩnh tịch, nhân thần trầm lặng, lòng có chút không đành, rốt cuộc, thiếu gia của bọn họ cũng vẫn chỉ mới là một hài tử mười sáu tuổi.

“Chúng ta chỉ được lên bờ một lúc thôi” A Tân nói.

“Ân, một hồi cũng tốt.” Vẫn tốt hơn là ở trên thuyền. Trầm Bích nở nụ cười.

Trước khi rời thuyền, Trầm Bích đàn một khúc cầm, một khúc lại một khúc. Bên ngoài, người đi đường hiếu kỳ thăm dò, tưởng rằng nữ tử nhà ai khéo tay đàn thật tốt. Có mấy kẻ vô lại còn có ý định xông vào thuyền đều bị đánh chạy mất. Vì vậy, chỉ có kẻ dám nhìn trộm mà không có kẻ dám tiến lên.

Đêm đã khuya, Trầm Bích rốt cuộc được xuống thuyền lên bờ

Có người thấy Trầm Bích, đầu tiên là cảm thấy tiếc hận bởi hân không phải là nữ nhân, tiếp theo đó lại cảm thấy thích vì không có nữ nhân nào đẹp như nam nhân kia.

Nam phong thịnh hành, ai không muốn cùng mỹ nhân mảnh mai kết hôn.

Lúc Trầm Bích còn đang chảy nước miếng với món mứt quả, hân cùng A Tân và Phượng nhi bị lạc nhau. Một đại gia tiến đến mua mứt quả, thấy nam hài trước mắt mỹ lệ, vẻ mặt buồn bã liền đưa cho hân một xâu

mứt quả. Cầm mứt quả, Trầm Bích quay đầu lại, cảm thấy có chút mờ mịt. Bốn phía không tìm thấy người quen.

Càng chạy càng xa. Nhìn mỗi chiếc thuyền đều tựa như nhau, Trầm Bích có chút khóc không ra nước mắt.

“Mỹ nhân, theo đại gia ta đi, đảm bảo ngươi được ăn ngon mặc đẹp.” Một nam tử mặc y phục hoa lệ đứng trước mặt hắt chặn đường, phía sau có mấy tên gia đình cao to vạm vỡ đứng chắn.

“Ta phải về nhà...” Trầm Bích cầm mứt quả, quay đầu bỏ đi.

“Chớ đi a, mỹ nhân, ở lại bồi đại gia ta vui vẻ.” Nam tử ôm lấy thắt lưng Trầm Bích, một tay nâng lên cầm hắt.

“Ngươi cút ngay.” Trầm Bích không dám giãy dụa mạnh, bởi vì trong bụng hài tử vừa mới ổn định.

“Thật là mạnh mẽ a, bắt quá gia thích...” Nam tử tựa hồ thích ý nhìn Trầm Bích giãy dụa.

...

“Các ngươi làm gì?” Co người hét lớn một tiếng.

“Lão tử cùng mỹ nhân, không phải chuyện ngươi xen vào” Thành linh, người trên tay y bị cướp.

“...” Trầm Bích rút cuộc trụ không nổi, té xỉu trong lòng đối phương.

...

“Thiếu gia...” Phượng nhi cúi đầu khóc.

“Ân...” Trầm Bích hơi mở mắt, thấy mình tựa hồ như đang ở trên thuyền.

“Thiếu gia người tỉnh rồi.” Phượng nhi nói chuyện với A Tân.

“Ta đây là làm sao?” Trầm Bích khó hiểu.

“Động thai khí, hài tử cùng ngươi nói, ăn nhiều, ăn nhiều” Phượng nhi theo hai bên trái phải đưa qua một chuối mứt quả, tái oán giận.

“Vị này, ta thay mặt công tử nhà ta đa tạ” A Tân ôm quyền nói. Luôn có cảm giác đã gặp qua người này, đột nhiên chợt nhận ra điều gì đó, A Tân quỳ xuống đất, “Hoàng...”

Cố Nam Dương thấy kì quái, thế nào lại quỳ xuống. Tỉ mỉ nhớ lại, lúc đó tiến cung, Trầm Bích có mang theo một người tùy toàng duy nhất bên người. “Đừng...” Cố Nam Dương nói. Sau đó trước mắt hiện lên hình ảnh mi tâm người nọ nhăn chặt, hình dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh, ... Sau đó chính là tuyệt vọng ngất xỉu trong lòng mình.

Xin lỗi. Cố Nam Dương ở trong lòng nói.

“Ta có thể đến xem hắt không?”

“Công tử, ngài trước chờ chút đã...” A Tân mồm miệng không linh nghiệm nói. Hoàng đế xa cuối chân trời cứ nhiên lại chạy tới đây, sẽ không phải là vì thiếu gia nhà hắt đi.

Nhìn ra nghi hoặc của A Tân, Cố Nam Dương cười cười nói: “Ta nghĩ đón hắt trở về”

...

Thuyền lướt trên nước, đẩy ra sa trường, Cố Nam Dương vẻ mặt lạ lạ, có chút chần chờ.

Trầm Bích tà tà dựa vào tháp thượng quý phi, một ngụm ăn nhho, một ngụm ăn long nhã. Con mắt đảo về phía mứt quả trên bàn, nước bọt xoành xoạch chảy ra.

Thấy có người tiến đến, Trầm Bích nghiêng nghiêng cái cổ nhìn y.

“Đa tạ công tử cứu giúp.” Trầm Bích nhẹ nhàng đứng dậy, thế nhưng do Phượng nhi không cho phép, hắt đành phải trở về ghế ngồi.

“Nhắc tay chi lao.” Cố Nam Dương chấp tay (Thấy bất bình không tha)

A Tân nhìn ra được hai người không được tự nhiên, lôi kéo Phượng nhi ra boong tàu ngồi ngắm trăng.  
Trong lòng không muốn, thế nhưng khi A Tân tại bên tai nàng nói sáu từ, Phượng nhi đỏ mặt lên, rất nhanh đi ra bên ngoài.  
A Tân nói: “Đây là hài nhi của y.”

## 7. Chương 7

“Muốn ăn cái này sao?” Cố Nam Dương nhìn Trầm Bích chảy nước miếng.

“Ân” Trầm Bích gật đầu.

“Ta đưa cho người”.

“Hảo”.

Cố Nam Dương nâng Trầm Bích dậy, nhượng hần ngồi trong lòng. Thoáng giây dựa một chút, Trầm Bích nhận mệnh nhắm mắt lại. Ân nhân cứu mạng, ân nhân cứu mạng, lấy thân báo đáp?

“Người muốn nói gì với ta sao?” Trầm Bích trong miệng nhai sơn tra, nói.

“Ta chờ người ăn xong, người như vậy, dễ sạch.” Cố Nam Dương ôn nhu nói.

“Ân...” Trầm Bích vui vẻ nhai, cắn.

...

“Người này có một vết.” Ngón tay Cố Nam Dương khẽ quẹt qua bên mép Trầm Bích, sau đó rất tự nhiên mà đưa ngón tay vào trong miệng chính mình.

Trầm Bích hóa thạch.

Cố Nam Dương ngậm trong miệng ngón tay cũng hóa đá(ta không hiểu đoạn này luôn ý. Đây là nguyên văn: , ... Ai hiểu chỉ ta với:(((()

“Ta là Cố Nam Dương” Cố Nam Dương nhìn Trầm Bích nửa ngày không có phản ứng, “Là cha của hài tử trong bụng người.”

Y đã nghe thấy A Tân nói chuyện cùng Phượng nhi.

“Người...” Trầm Bích muốn nói gì đó, sau cùng lại không có nói ra. Cố Nam Dương hôn lên môi Trầm Bích, Trầm Bích kinh ngạc, khẽ nhếch mở miệng, đầu lưỡi Cố Nam Dương linh xảo thừa dịp mà chen vào. Thẳng đến khi Trầm Bích suyễn không còn khí lực Cố Nam Dương mới buông hần ra.

Một lượng lớn nước bọt rơi xuống vạt áo, trông thật tình sắc.

Trầm Bích bưng bưng đôi môi bị sưng đỏ lén lén nhìn Cố ANm Dương. Khuôn mặt anh tuấn, lông mi như kiếm...

Cố Nam Dương nở nụ cười ra tiếng, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Trầm Bích đặt lên mặt y. Nhắm mắt lại, Trầm Bích tìm kiếm trong trí nhớ hình dáng quen thuộc.

“Người là Cố Nam Dương?” Trầm Bích không xác định hỏi.

“Đúng, ta là phu quân của người...” Cố Nam Dương nhẹ nhàng ôm Trầm Bích vào lòng, nói, ” Xin lỗi.”

“Người tới là vì hài tử sao?” Thân thể Trầm Bích có chút cứng ngắc.

Cố Nam Dương chấn động. Hần biết hậu duệ kì lân tộc, biết bọn họ sinh con nối dòng cho phần lớn vương hầu. Cũng biết con trai cả của hoàng gia chắc chắn kế thừa chính thống. Mẫu hậu, tất nhiên biết, cho nên mới...

Cố Nam Dương mỉm cười: “Trầm Bích, ta đón người trở về nhà...”

...

Trở về nhà, Trầm Bích rửa mặt xong, vừa chui vào trong chăn liền ngủ mê man. Lão thái y tiến vào bắt mạch, khí tức coi như ổn định, chỉ có điều thân thể có hư nhược mà thôi.

“Công tử đây là mệt mỏi. Hảo hảo nghỉ ngơi là tốt rồi.” Giương mắt nhìn cây nhỏ tươi tốt, hắn nói: “Gốc cây này, lão phu mang đi.”

Không để ý phản đối, lão thái y để tiểu đồng mang cái cây nhỏ về nhà. Sau nhìn thấy Cố Nam Dương, lão thái y hơi sững sốt, cúi người thật sâu nói: “Lão phu xin cáo lui.”

“Ân,...” Cố Nam Dương gật đầu.

Bởi vì Trầm Bích đang trong giai đoạn đặc biệt, vì vậy Cố Nam Dương cùng Trầm Bích đều tiêu tan đi ngại ngùng lúc trước, Cố Nam Dương trở về cung.

Trầm Bích mỗi ngày như trước đánh đàn, nhớ tới triền miên trước ngày Cố Nam Dương đi. Ngọn đèn yếu ớt, tiếng thở gấp.

Trầm Bích thấy rõ thân thể cường tráng của nam nhân, mà Cố Nam Dương cũng thấy rõ kiều nhan của người dưới thân đầy mỹ hoặc, dục khóc dục say (muốn khóc, muốn say),...

Dọc theo đường đi, Cố Nam Dương nhớ Trầm Bích. Về đến hoàng cung rồi, tâm y vẫn một mực cùng một chỗ với Trầm Bích.

“Mẫu hậu, ta sau này chỉ cần một mình Trầm Bích.” Cố Nam Dương nhân thời gian thảnh an thái hậu nói ra ta ý của mình.

“Kì lân tộc hậu duệ, đối thệ ngôn là một mực coi trọng. Nếu như người đã quyết ý, nhất định phải hạ được quyết tâm...” Thái hậu mỉm cười, nhìn khuôn mặt giống với tiên hoàng đã mất kia. Cũng đã từng, hắn yêu nàng, dĩ nhiên tình yêu đó phân phát cho cung phi tần, chỉ là khi đó phương Bắc chiến loạn, hắn cười trên cao con tuần mã, nói: “Nhạc nhi, chờ ta trở lại.”

“Hảo,...” Thái hậu nói. Cái này lời hay, tựa như cũng từng cùng tiên hoàng nói qua. Vì vậy nàng chờ, chờ thêm mười bốn năm.

“Hoàng nhi trưởng thành.” Thái hậu cười, cố gắng bức nước mắt trở về.

Thế nhưng, hoàng nhi, người nếu muốn hảo, cái lời thệ ngôn vừa rồi, người chỉ có thể vĩnh viễn trung thành với một người.

Cố Nam Dương trên đường suy nghĩ lời thái hậu nói.

Thư phòng an tĩnh, triều đình rộng lớn. Cố Nam Dương phát hiện ra, người kia, đã mọc rễ nảy mầm trong tâm y.

——lái không đi, gạt bỏ không xong.

Triệu hoán đại nội thị vệ, chờ cho thân thể Trầm Bích hảo lên sẽ chiêu hắn hồi cung.

Trong ngực có cảm giác vui vẻ, hoàng nhi của hắn, có đúng hay không cũng mỹ lệ giống như Trầm Bích?

## 8. Chương 8

Chủ tử Cảnh Dương cung Vô Ngôn là con trai độc nhất của Tả tướng, tuổi tương đương với Cố nam Dương, y so với Trầm Bích tiến cung sớm hơn một năm. Khuôn mặt thanh tú cùng kĩ xảo mỹ nhân khiến người khác không thể xoi mói. Từ khi hắn tiến cung, Cố Nam Dương liền ít đi tới chỗ các phi tần khác.

Vì vậy hoàng tử cùng công chúa trừ mấy người tuổi có phần cao chút thì sẽ không còn ai nữa (ở đây ý nói con của Cố nam Dương). Mặc dù Cố Nam Dương sung hạnh những người khác, có người mang thai thì không sẵn thai cũng sẽ sống không bằng chết.

Người như thế, chúng ta gọi là phúc hắc. Việc này, Cố Nam Dương không hề biết.

Tả tướng bất tòn để bản thân tự dục (cái này ta để nguyên văn của QT, ta không dịch được. Có tình yêu nào hiểu chỉ ta với:()), đem con tiến cung là phải dùng khí cỡ nào. Lúc đó, Cố Nam Dương rất hiểu chuyện, đưa tới, chiếu theo mà thu vào. Thế nhưng thu, cũng không tất cả đều được đưa vào hậu cung, tỷ như không nói, một người, trường hợp đặc biệt, thị tẩm một đêm, liền thăng quan nhị phẩm, phong làm phi, ban thưởng Cảnh Dương cung.

Đó là một trường hợp đặc biệt không dựa vào công phu trên giường.

Còn có quyền lực trong tay Tả tướng.

Sau mấy ngày Cố Nam Dương trở về hoàng cung không thấy y đến Cảnh Dương Cung. Vì vậy hẳn lại bắt đầu suy nghĩ.

Suy nghĩ vì sao sau khi từ Giang Nam trở về, Cố Nam Dương lại thay đổi.

Thời gian Trầm Bích trở lại hoàng cung rất nhanh đã là mùa đông. Bởi vì Cố Nam Dương đã căn dặn nhất định phải hầu hạ hần chu toàn nên đi một chút lại nghỉ, vừa ngoạn vừa ăn, một đường này, đủ tiêu sái đến nửa tháng.

Trầm Bích trở lại kinh thành, phát hiện, cái bụng đã thật lớn.

“Phượng nhi, có phải trên đường đi ta ăn rất nhiều không?” Trầm Bích nhỏ giọng hỏi.

“Ân, dinh dưỡng rất tốt, hài tử nhất định rất khỏe mạnh.” Phượng nhi bắt đầu suy một ra ba, nhưng một câu lại đứng trọng tâm.

Vì vậy Trầm Bích bắt đầu lo lắng, nghĩ phải lập tức giảm béo, tổng Phượng nhi về với ông bà trông rọt. (Chắc là anh Bích sợ em Phượng nhi nuôi béo ảnh nên muốn đuổi Phượng nhi về quê ah ~)

Cố Nam Dương sau khi tảo triều nghe nói đến buổi trưa là Trầm Bích có thể đến đô thành, trong lúc phê tấu chương, cả người cứ ngẩn ra, cười cười. Mấy đại thần ở bên cạnh kiểm tra tấu chương thấy Cố Nam Dương cười, cười đến bọn họ sồn gai ốc.

Buổi trưa chưa tới Cố Nam Dương đã thay thường phục đi tới cửa thành.

Bên cạnh thành lâu là một tửu lâu, Cố Nam Dương bao hạ toàn bộ lầu hai, ngồi ở gần đường uống nước trà chờ Trầm Bích trở về.

Một tháng qua, y luôn nóng lòng chờ đợi. Hoàn hảo ảnh vệ vào buổi tối mỗi ngày bách lý đưa thư tín, thư tín về sinh hoạt hàng ngày của Trầm Bích. Mặc dù là trước một ngày một đêm, Cố Nam Dương cũng là nhìn một lần lại một lần. (hem hiểu T^T)

...

“Chủ thượng.” Một người quỳ xuống bên cạnh Cố Nam Dương.

“Người đã tới?” Cố Nam Dương thường thức chén trà đã thấy đầy.

“Đã được một canh giờ.” Ảnh vệ nói không nhiều lắm nhưng lại đúng vào trọng điểm.

“Điều không phải đã nên sớm trở về rồi sao?” Đã là giờ Mùi! Cố Nam Dương nghĩ.

“Trầm thiếu gia hẳn...” Ảnh vệ có chút khó khăn nói, “Hắn đang nghe Bình thư\*.”

\*Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

“Nga?” Khi Cố Nam Dương cưỡi ngựa tới gốc cây đại thụ ở ngoại thành liền thấy một người vẽ mặt hưng phấn cùng một đám hài tử đang đứng bên trí phải. Trong lòng Cố Nam Dương nổi lên hờn dỗi.

“Trầm Bích,...” Cố Nam Dương nhỏ giọng gọi hẳn.

“Ân?” Mê hoặc ngẩng đầu, Trầm Bích thấy Cố Nam Dương liền sửng sốt, sau đó lầm bầm nửa ngày, “Ta vừa mới nghe!” Lời nói có điểm hùng hồn không sợ.

...

“Hạ hồi phân giải” Thuyết thư lão đầu bắt đầu thu thập đồ đạc.

“Ai, ai, nói cho ta biết kết cục a...” Trầm Bích lôi kéo y phục lão đầu.

“Đã nói với người là hạ hồi phân giải!!!!” Lão đầu trừng Trầm Bích.

Rút tay về, Trầm Bích có chút không vui.

“Ta biết kết cục, trở về sẽ kể cho người nghe.” Leo lên ngựa, ôm cổ Trầm Bích, đặt vào trong lòng mình, Cố Nam Dương nói.

“Ân!” Trầm Bích gật đầu.

Trực tiếp trở về hoàng cung. Nếu như trở về Trầm phủ trước Trầm tướng cùng Trầm phu nhân nhất định sẽ ồn ào một phen bởi vì hai người họ vẫn nghĩ rằng Trầm Bích vẫn còn đang ở Phượng Triều cung.

Nghe nói Cố Nam Dương xuất cung, Vô Ngôn lập tức phái người đi tìm hiểu, biết được y đã trở về liền chạy tới cửa cung nghênh tiếp, kết quả lại thấy được cảnh tượng Trầm Bích an tĩnh ngủ trong lòng Cố Nam Dương, phía sau A Tân về mặt nhanh nhạy.

Cố Nam Dương không thèm để ý, theo cạnh y là người trong quá khứ. Trong mắt y giờ đây chỉ có Trầm Bích.

Bàn tay nắm chặt bàn tay, tình thật sâu như khắc vào da thịt.

Cố Nam Dương ôm Trầm Bích tới Phượng Triều cung, không ly khai. Tĩnh lại, Trầm Bích có điểm hơi khát, Cố Nam Dương kêu người mang nước tới, nói dối, mang đồ ăn tới, quyết không cảm điểm tâm (???). Thái hậu đến xem Trầm Bích, thấy hoàng nhi của mình, mắt hiện ý cười, cái gì cũng không nói.

Cảm thấy dưới chân có gì đó nổi lên, thái hậu cảm thấy thoải mái. (thái hậu phát hiện Trầm Bích có thai rồi)

“Mẫu hậu, chân quá dày...” Cố Nam Dương trêu chọc mẫu thân.

“Người...” Thái hậu nhỏ giọng răn dạy.

Phượng nhi cùng A Tân ở lại trong cung chiếu cố Trầm Bích. Mỗi ngày hẩn sống như một con sâu gạo, ngoại trừ đi Cảnh Dương cung không thì đi Lâm Tử cung của thái hậu.

Bụng đã lớn, trường sam đã không thể che đậy được nữa. Vì vậy từ trường sam liền biến thành áo choàng.

Một ngày tại ngự hoa viên, Trầm Bích đứng ngắm hoa, một bên hà hơi. Phía sau có nhiều cung nhân đi theo đều phải cẩn cẩn dực dực chăm sóc.

Vô Ngôn không để hẩn vào mắt, ngực cũng cảm thấy không thoải mái thế nhưng y vẫn tiến lên, hơi hạ thấp người nói: “Hoàng hậu điện hạ”

“Ân?” Trầm Bích nghi hoặc.

“Giày của ngài bị bung, tiểu nhân giúp ngài gắn lại.”

“...” Mê muội.

...

Người đã đi xa, Trầm Bích nhu nhu mũi. Một người nam nhân sát phần làm gì? Trầm Bích nhớ tới mẫu thân thích chưng diện, bất cứ khi nào cũng có thể cầm phần sát mặt, có đôi khi cũng sát cho hẩn, cười dài đối hẩn nói: “Trầm Bích của ta thật xinh đẹp.”

Chính vì thế hẩn đối với hương khí sinh ra dị ứng, rất khó chịu.

Thái y nói gần nhất thân thể Trầm Bích không tốt lắm, vì vậy chuyện phòng the rất ít. Nhìn Cố Nam Dương, mồ hôi đầm đìa.

“Đã biết.” Cố Nam Dương nói.

Thái y rõ ràng chấn động một chút, sau đó hành lễ nói: “Nô tài cáo lui.”

Vì vậy, vào buổi tối, Cổ Nam Dương không có cùng Trầm Bích, y chỉ ôm hân, tay xoa xoa người hân, đặc biệt là cái bụng, không nề hà mà vuốt vuốt.

“Hân còn nhỏ, người sẽ không cảm nhận được.” Trầm Bích phần hận khê cần môi, “Đừng sờ nữa, khó chịu chết được.”

Sau đó cảm thấy móng vuốt người nào đó đã hướng phía dưới bụng sờ sờ cái gì đó mềm mềm.

“Cái này không làm người khó chịu đi +\_\_+”

## 9. Chương 9

Trầm Bích bắt đầu một ngày đêm tiếp thu hiện thực, nếu đã không có cách nào, bọn họ cũng chấm dứt. Trầm Bích nghĩ nếu như y muốn đi, hài tử có thể không cần cha. Tư tưởng của Trầm Bích truyền thống, tôn chỉ “Một nhà ba người.”

Thế nhưng Cổ Nam Dương không ngừng có một nam nhân, có khi lại có thêm một nữ nhân.

Ai oán cau mày, gốc rễ hê hê cấp hài tử trong bụng ăn.

Mứt quả ghim thành xôi, thịt dê, bánh bao nhân thịt...Cái gì cần có đều có.

Vô Ngôn bưng trà bánh tới “hiếu kính” Trầm Bích. Lúc này hân vừa ngủ trưa dậy, đứng lên. Mắt buồn ngủ nhấp nhem cùng tóc tai mất trật tự, áo lót như bàn tơ mặc trên người.

Vô Ngôn không thỉnh mà đi vào. Bởi vì là quý phi, các cung nhân không ai dám đắc tội, chỉ có thể trầm mặc.

“Đệ đệ đây là vừa mới tỉnh?” Vô Ngôn kêu cung nhân đem trà bánh đặt trên bàn, thân thiết nói.

“Ân.” Trầm Bích sờ sờ bụng, xác thực có chút đói.

“Đây là ta sai hạ nhân làm, ăn tốt, người ném thử xem...” Vô Ngôn lấy lòng đưa qua.

Trầm Bích tiếp nhận nước súc miệng cung nhân mang đến, phủ thêm kiện trường sam, xuống đất tiếp nhận, sau đó ngồi trên bàn tròn tĩnh tế mà nhai.

“Ân, vị đạo hảo hảo a.”

Đây chính là bí chế, ăn ngon ba.” Sau đó y nhìn Trầm Bích, một tay đưa lên môi hân xoa xoa, “Ăn từ từ, đều là của người.” Mỉm cười, sau đó nhìn bụng Trầm Bích.

Nếu như Trầm Bích có thai trong người, na, tối nay có thể sấy.

Vô Ngôn nghĩ.

Sau đó lại nhìn đến hài tử giống Trầm Bích, ngực có tư vị khó nói.

Vô ngôn y cho tới bây giờ đều là người thần hồn nát thần tính, chưa từng có một tia tình cảm nào trên phương diện nhân tình.

Y biết, Trầm Bích nếu như không có hài tử, y cũng nhất định diệt trừ hân. Bởi vì hân yêu, yêu cái người từng là trân bảo của y, Cổ nam Dương.

Mười sau tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Nam Dương ở tròng thượng sẵn sẵn ở đô thành, mao vua kim quang lóng lánh, đôi môi khê vênh, trong tay cầm cây cung,... Vô Ngôn biết Cổ Nam Dương là vương của y, một cái liếc mắt liền xiêu lòng.

...

Vô Ngôn sờ sờ đầu Trầm Bích.

Ngây ngô cười một chút.

“Vô Ngôn ca ca...” Trầm Bích nhẹ nhàng kêu tên y.

“Ân?” Vô Ngôn hơi ngẩng đầu.

“Chúng ta cùng nhau thương y hảo.” Nhân thần xinh đẹp chớp

chớp, Trầm Bích thăm hỏi mấy người cung nhân. Chỉ chớp lát sau, một ít quả khô liền cầm đến, “Ta biết Vô Ngôn ca ca thích y,...” Biết người làm tất cả sự tình, bao gồm cả trà bánh ngày hôm nay...

“Trầm Bích người...” Chén trà trong tay Vô Ngôn rơi trên mặt đất, vỡ nát

...

“Vô ngôn, người đi được rồi.” Cố Nam Dương đi nhanh tới.

“Điện hạ...” Bất Ngôn trì hoãn một chút, sau đó từ từ khom người hạ bái.

“Nam Dương, Vô Ngôn ca ca vội tới tặng ta điểm tâm, ta mang tới mấy quả khô hoàn lễ ca ca.” Trầm Bích trong miệng còn đang ngậm miếng bánh nhỏ, “ăn ngon như vậy, người không trách ta luyến tiếc làm cho ăn chứ?”

“Sẽ không.” Cố Nam Dương tiến lên, vội vàng ôm lấy Trầm Bích.

Không nói gì nữa, Trầm Bích bắt đầu làm nũng, sau đó đối với mấy tiểu cung nhân nháy mắt. Đối phương hiểu ý đem đồ ăn vặt giấu sau bình phong lặng lẽ mang đi.

“Ta đều thấy được, người ăn những... này không sợ đối cục cứng không hảo sao?” Cố Nam Dương cau mày.

“Mặc kệ nó, ta ăn được là được.” Sau đó khanh khách cười.

“Người nha...” Cố Nam Dương sùng nịch nói, “Vì sao ăn điểm tâm Bất Ngôn đem tới, biết rõ trong đó là được sẩy thai...”

“Thế nhưng ta cũng không có ăn sẩy thai được, y trước đó, ta làm cho hoán rút (ta đoán đoạn này nói Trầm Bích đổi đồ ăn, không chắc lắm).” Trầm Bích nhẹ nhàng nói.

“Vì sao giúp hần, người rõ ràng không thích cùng người khác chia sẻ.” Cố Nam Dương nghi vấn hỏi.

“Bởi vì ta không thích mang hài tử.”

“...?”

“Không nói người nhất định muốn ta có hài tử...” Trầm Bích nắm chặt đầu ngón tay, thành công nói lái sang chuyện khác.

Trầm Bích hần rất ích kỉ. Thế nhưng đối với Bất Ngôn, Trầm Bích đã từng thấy y không ngừng một lần dờ ra. Công phu mèo cào cũng có thể lấy được Cảnh Dương cung, sau đó thấy Bất ngôn ngủ say, nghe thấy y trong mộng gọi tên “Cố Nam Dương”.

Ngực rõ ràng không dễ chịu. Hậu duệ lần tộc thủy chung chỉ có một đối tượng, thế nhưng hần không muốn Cố Nam Dương thương tâm.

Thái hậu nói cho Trầm Bích, hậu duệ lần tộc cũng muốn có ý nghĩ của chính mình.

Chuyện gì đúng, chuyện gì sai.

Nhớ kĩ trước khi rời cung đi về phía Nam, Trầm Bích đối Vô Ngôn nói: “Y yêu người!”

Cố Nam Dương yêu Vô Ngôn.

## 10. Chương 10

Trầm Bích nhìn bụng ngày một to hơn, ở tại Phượng Triều cung, nhìn tuyết rơi, tan chảy, sau đó không rơi nữa. Cứ thế ba tháng trôi qua, Trầm Bích mang thai đã được bảy tháng, tâm tình Trầm Bích ngày một như tiểu hài tử (?).

“Tiểu tử kia, người là nam hài hay nữ hài?” Trầm Bích sờ sờ bụng.

“Thiếu gia,...” Phượng nhi bĩu môi, “Biết rõ là nam hài, còn hỏi.”

“Vạn nhất là nữ hài thì sao?” Trần Bích hứng thú nhìn cái bụng cong cong. Nhìn cái bụng nhỏ đứng thẳng, hài tử sinh ra nhất định rất nhỏ.

“...” Phượng nhi cảm đến táo chua, “Uống thuốc bổ,...những cái này đều cho người.” Nàng bắt đầu đàm phán điều kiện.

“...” Khi dễ người, Trần Bích lui lại.

“Làm sao?” Phượng nhi dụ dỗ.

“...” Khuất phục, Phượng nhi xác định hẳn đã khuất phục. Tiếp nhận bát táo chua đặt ở bên giường, tay bưng lên chén thuốc, bịt chặt mũi, Trần Bích uống thuốc. Ngẫm lại hẳn trước kia từng có cái cây tươi tốt...

Ôm tự điển định kiếm một cái tên cấp tiểu hài tử, thế nhưng vừa mở sách ra Trần Bích liền không thấy rõ chữ. Kết quả cuối cùng, nước bọt Trần Bích chảy ba ngày đêm hải dương trên quyển sách (= = ảnh hưởng quên luôn rồi).

Trần Bích lo lắng tỉnh dậy, thấy Cố Nam Dương đang ở trên mặt mình hôn hôn.

“Trần Bích, nếu sau này, người chỉ là người duy nhất, người có hài lòng không?” Cố nam Dương dời đi đôi môi sưng đỏ của Trần Bích.

“Không được. Ta đây không muốn phiền chết người.” Trần Bích nói.

“Ta đây đã định bị người làm phiền a...” Cố Nam Dương ôm lấy Trần Bích đi vào giường.

Tay y tham tiến vào trong y phục của Trần Bích, xoa nắn thù du của hắn..... Y phục một tầng lại một tầng bị thoát ra, Trần Bích từng đợt run rẩy, Cố Nam Dương cẩn thận xoa nắn bụng của Trần Bích, một ngón tay nhẹ nhàng tham tiến vào hậu đình.

“Nhanh...Nhanh điểm...” Trần Bích thở dốc, “Ấn...”

“Ta chỉ sợ người khó chịu.” Vẫn như trước cẩn cẩn dục dục trấn an, tay Cố Nam Dương không ngừng vỗ về chơi đùa. Tiểu huyết trơn mềm tựa hồ có khả năng thừa nhận cái thật lớn của y. Động thân, xuyên thấu vào thân thể Trần Bích.

...

Trong triều, Cố Nam Dương đưa ra một quyết định: hậu cung ba nghìn người, trừ bỏ những ai đã được sung hạnh cùng cung nhân, tất cả đều bị đưa về nhà.

Quyết định này tựa như bom dội khiến cả triều đình đều thất kinh.

Tất cả đều biết đó là vì tân hoàng hậu kia.

Trần hữu tướng nhìn hoàng đế trẻ tuổi, miệng thưa dạ, bên mép thì trào nói nhỏ.

“Bích nhi,...”.

Kì thực cái quyết định này của Cố Nam Dương đã được hình thành trong đầu y từ mấy ngày trước, tảo triều, y lập tức đến ngay nơi ở của thái hậu – Tử Lâm cung.

Thái hậu lúc này một lòng hướng Phật. Chuyện xảy ra trong triều đã có người mật báo với nàng. Tựa hồ đã sớm dự liệu nên nghe qua nàng cũng không quá ngạc nhiên. Thấy Cố Nam Dương đi tới, nàng chỉ tĩnh lặng nhìn y ——

“Hoàng nhi của ta đã trưởng thành.” Thái hậu mỉm cười vuốt tay Cố Nam Dương, cầm trong tay, tràn đầy từ ái.

“Mẫu hậu, nếu như là phụ thân, người sẽ làm gì bây giờ?” Cố Nam Dương hỏi thái hậu.

“Không biết,... Chỉ biết là, phụ hoàng người sau khi gặp ta, hậu cung không còn chỗ cho người khác.” Trong mắt hiện lên niềm hạnh phúc, thái hậu nhìn nhi tử, so với cái lão tử đã chết kia cô chung tình hơn.

“Ta nhất định hảo hảo yêu Trầm Bích.” Cổ nam Dương nở nụ cười.

“Đừng hứa hẹn bừa bãi, đừng quên, mẫu hậu ngươi cũng là hậu duệ lân tộc.” Hứa hẹn đối với lân tộc trọng yếu. Thái hậu nghĩ.

## 11. Chương 11

Mùa xuân tới, phạm vi hoạt động của Trầm Bích cũng được mở rộng, từ trong phòng ra tới ngoài phòng. Mặc dù còn đang mang thai, Trầm Bích tìm mọi cách, nghe nói ngự hoa viên có hoa mai nở, nhiều lần đi tới ngự hoa viên đều không thành công, bị bắt trở về.

Thế nhưng mỗi lần chạy trốn nhất định sẽ có việc phát sinh.

Lúc chạy trốn, bụng Trầm Bích một trận co rúm, hai bên trái phải là hồ nước băng lãnh, bước đi xiêu vẹo rơi xuống hồ. May mắn hồ nước nông, người nhiều, Trầm Bích xoay một vòng lớn.... Thế nhưng ngồi ở trên mặt đất bên cạnh hồ, hắt hủi cái mông, giày ướt đầm, ống quần bị xoắn lại, bị người ôm về Phụng Triều cung (chém chém chém. Không hiểu câu cuối nói cái gì.).

Thai nhi tám tháng, hiểu rõ phụ thân hắt hủi sai phải bị nghiêm phạt. Mỗi ngày chân tay loạn đá, mỗi ngày trình diễn “tiết mục” kinh tâm động phách khóc la inh ỏi của phụ thân. Cung nhân Phụng Triều cung đã không còn thấy kì quái.

Mỗi lần Cổ Nam Dương tới, đều thấy Trầm Bích nước mắt lưng tròng ở trên mặt đất, nẩy sinh đau lòng. Thế nhưng không có biện pháp. Ai kêu sinh hài tử là Trầm Bích. Yêu thương cũng không có biện pháp, cũng không thể đổi thành y sinh ...

Tuy nói lời thành tâm, thế nhưng mỗi lần thấy Trầm Bích cau mày, ở trong lòng y mà khóc, tâm Cổ Nam Dương đều thất lại.

Tiểu bảo bối này, thật không làm cho người ta bớt lo được, lúc đi ra nhất định phải đánh mấy cái vào mông. Tuy nghĩ như thế, thế nhưng, tay vẫn nhẹ nhàng phủ trên bụng Trầm Bích, một chút một chút nhu nhu tựa như trên bảo.

“Người mau mau đến đây đi, phụ hoàng cùng phụ hậu đều mong sớm được nhìn thấy ngươi...” Hôn nhẹ Trầm Bích trong lòng, đặt hắt hủi trong tư thế thoải mái nhất, đắp lên cái chăn. Khí trời tháng tư chính là rất lạnh.

...

Thời gian bảy tháng, Trầm Bích ngồi trên ghế đánh đàn, bỗng nhiên cảm huyền đứt quãng, thanh âm quãng quạc. Trầm Bích xoa xoa bụng, kinh hách một hút hường Phụng nhi trấn định nói: “Muốn sinh rồi.”

Sau đó Phụng nhi phân phó xuống phía dưới để mấy người cung nhân nâng Trầm Bích trở lại tẩm cung.

Trầm Bích cảm thấy hạ thân đã một mảnh ẩm ướt, nước ối thì nhau trút xuống. Trầm Bích dù sao cũng là một tiểu hài tử, lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy khó tránh có chút sợ hãi. Vì vậy lúc thái y tới, hắt hủi anh anh khóc, không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt.

Chân bị mở ra thật to, ngọc thể phụ trợ sinh sản để ở trong hậu huyệt. Trầm Bích cắn chặt khăn, nước mắt, mồ hôi cùng nước mũi trên mặt đã không thể phân biệt nổi.

Phòng trong đau khổ dầy dụa, phòng người nhân tâm hoảng sợ. Lão tiểu nhân (ai???) ghé vào cửa sổ phòng sinh sản, nghe không được động tĩnh cũng cố mà nghe.

Trầm tướng bên ngoài bước đi thông thả, biểu tình ngưng trọng, hầu như còn không dám tin rằng nhi tử mình đang sinh hài tử. Mà Vô Ngôn yên lặng canh giữ bên người Cổ Nam Dương, hơi gật đầu, ngón tay có chút run.

“Bích nhi nhất định không có việc gì.” Vô Ngôn nhẹ nhàng nói. Ngón tay trắng bệch có chút buông lỏng, y biết y nên buông tay.

“Vô Ngôn...” Cổ nam Dương kéo lấy tay Vô Ngôn.

“Không có việc gì...”

“Cảm tạ.” Cố Nam Dương nói.

“Đừng coi ta là ngoại nhân, ta là người nhà của ngươi, cùng — Trần Bích giống nhau...” Vô Ngôn cắn chặt môi dưới, sau đó mỉm cười, rót cuộc rơi xuống một giọt lệ, “Ta rất hài lòng.”

Sau khi dây dựa vài canh giờ, Trần Bích hư thoát, hôn mê bất tỉnh, mà ở giờ khắc này, tiếng khóc thanh thúy của hài tử từ trong phòng truyền ra. Phòng trong một mảnh hỗn độn, máu loãng cùng nước ối hòa vào nhau ở dưới thân Trần Bích,... Cố Nam Dương bước nhanh đi tới, thấy Trần Bích đang hôn mê, hôn nhẹ cái trán y.

“Điện hạ, ngài nhìn tiểu hoàng tử đi.” Phượng nhi ôm hài tử đi tới.

“Thật xấu a.” Cố Nam Dương nhìn hài tử mặt mnhor nhắm đầy nếp nhăn, suy nghĩ một chút, “Sau này đặt tên hần là Cố Thiên Tứ.” Sủng nịch hôn nhẹ, sau đó nhìn Trần Bích, vẽ mặt hạnh phúc.

Cố Thiên Tứ, coi như cũng là một cái tên dễ nghe. Hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại, Trần Bích nghe cái tên này, ngẫm lại chính mình cũng không nghĩ ra được cái tên nào, đành cam chịu.

Thế nhưng, tựa hồ trong quyển từ điển có một trang bị bao phủ bởi nước miếng của Trần Bích đã viết “Thiên tứ lương duyên” (Trời ban thưởng lương duyên). Bốn chữ, dưới góc bên phải, bị nước bọt bao phủ lấy.

Đã từng, Cố Nam Dương trước mặt Trần Bích (chém), tại chỗ trống ở góc dưới sách phê bình chú giải: trời ban thưởng lương duyên, hậu cung ba nghìn người, chỉ sủng một mình người.

Toàn văn hoàn.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-thuy-tinh-thien>*